

ISSN 0132-4462.

№ 12 2006
ГРУДЕНЬ

т е р е щ ъ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Господарів, дітки, вдома немає. А я можу прийняти ваше колядування у першому читанні.

Євген ХУДАЄВ

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

ІНФОРМАЦІЙНЕ
АГЕНТСТВО «ПЕРЯ»

ХТОСЬ СКАЗАВ:
«ПОЇХАЛИ!»

Угонами "Мерседесів", "Вольво", "БМВ" та інших дорогих автомашин сьогодні вже нікого не здивуєш. Крадуть престижні іномарки навіть біля посольств та управлінь внутрішніх справ.

А у Шепетівці нещодавно вночі почутили ЗІС-5, який простояв тут на постаменті майже сорок років. Щоб "превернути" таку операцію потрібні були автокран та інші технічні засоби. Зробити це тишком-нишком — неможливо. Але, як не дивно, ніхто тієї ночі у Шепетівці на вулиці Новгород-Волинське шосе нічого не чув, нічого не бачив.

ЗНОВУ ПОСПІШИЛИ?

І все у нас не як у людей. Спочатку вирішили злівідувати крупні сільські господарства. Тепер чухають потилиці: "Щося воно не так вийшло! Фермери, об'єднуйтесь у товариства!"

За десять років реконструкції вугільної промисловості у нас закрили аж 110 шахт. Нині керівництво галузі визнає, що такі дії були поспішними і необдуманими.

І для кого ото приказка: сто разів подумай, а раз зроби?

ДЕ Ж СТАВИТИ
ПАМ'ЯТНИК
ХАБАРНИЦТВУ?

Як стало відомо, в Одесі збираються перенести пам'ятник хабарництву із вулиці Ланжеронівської, що поряд із будівллю міської ради, в інше місце. Кажуть, що зробити це порадили експерти ЮНЕСКО. Бо місце скульптури дисонує з попередньою забудовою цієї частини історичного центру Одеси. Тому ЮНЕСКО може й не профінансувати реставраційні роботи архітектурно-історичного ансамблю, де центральною фігурою є бронзовий Дюк де Рішельє. Одесити збираються оголосити конкурс: біля якої ж організації варто поставити сьогодні пам'ятник хабарництву. А може, зробити його пересувним?

Олександр КОСТЕНКО

Микола КАПУСТА

З Новим теле... роком!

Тип: «Новорічне поздоровлення президента».

Рекламна вставка: «Спонсор показу...» (відома торгова марка виробника алкоголю).

Кадр: Президент починає: «Дорогі...»

Рекламна вставка: Реклама засобів, які за два тижні усіх жі-

нок зроблять стрункими і тендітними.

Кадр: Президент закінчує першу фразу: «... співвітчизники!»

Рекламна вставка: Реклама дезодорантів, памперсів, тампаксів, зубної пасті, соусів, ножів, тренажерів...

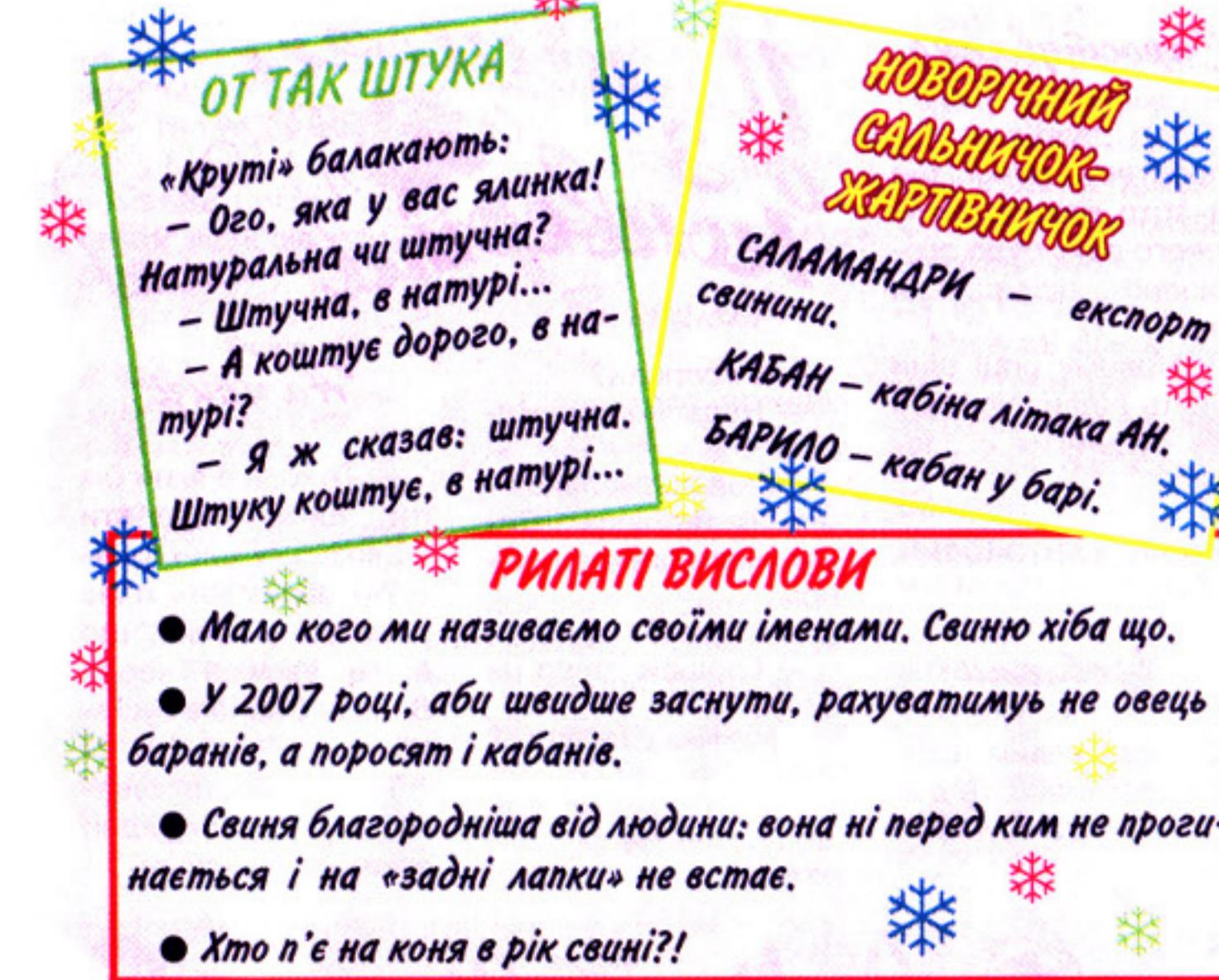
Кадр: «Минулий рік був...»

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А ви, Дмитре Михайловичу, казали, що прогоримо,
якщо обладнаємо наше кафе під дитячий майданчик...

Віктор ПОПОВ

Флоріан БОДНАР.

ОТ ТАК ШТУКА

«Круті» балакають:
— Ого, яка у вас ялинка!
Натуральна чи штучна?
— Штучна, в натурі...
— А коштує дорого, в на-
турі?
— Я ж сказав: штучна.
Штучку коштує, в натурі...»

РИЛАТ ВИСЛОВИ

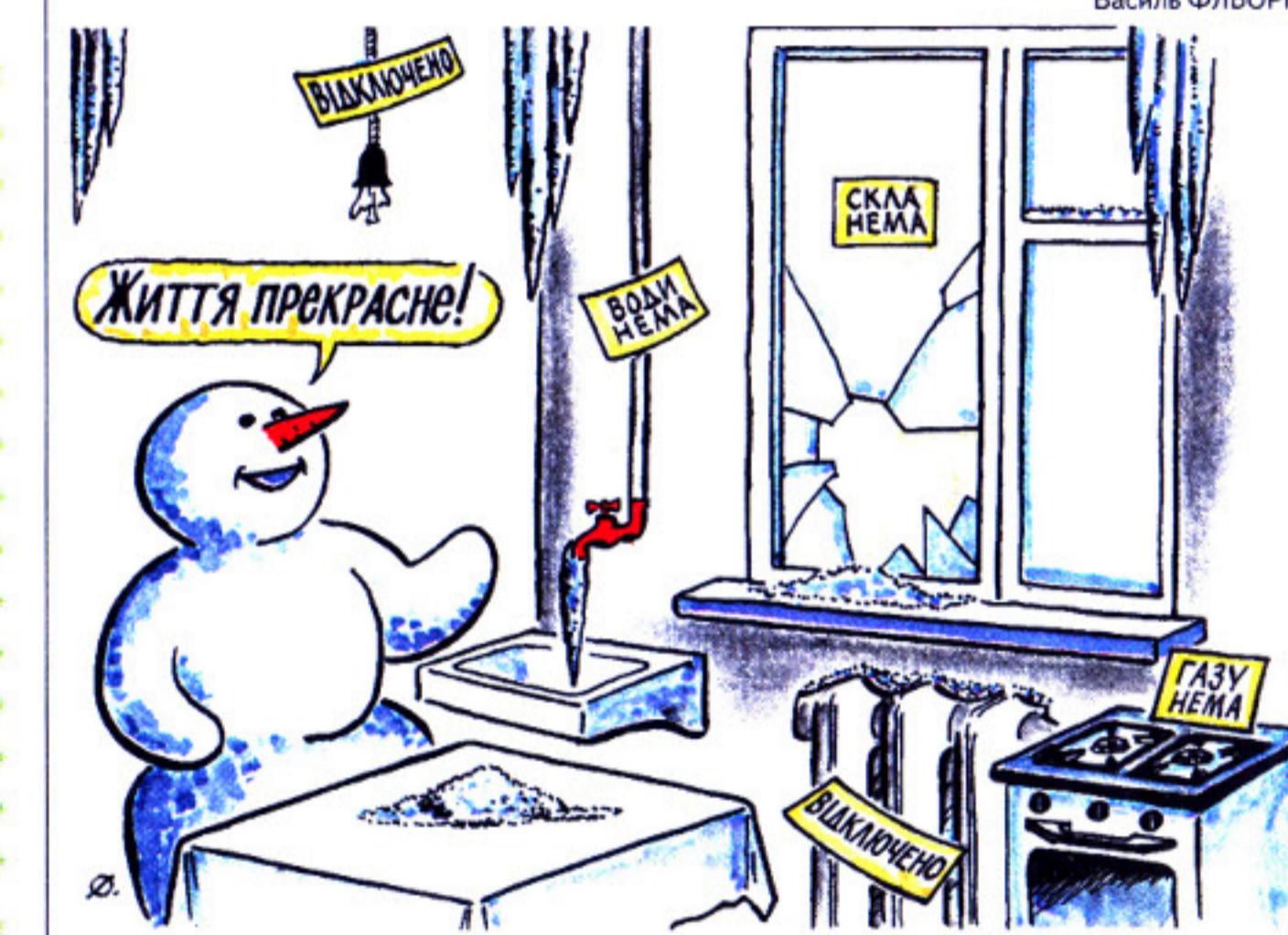
- Мало кого ти називаємо своїми іменами. Свиню хіба що.
- У 2007 році, аби швидше заснути, рахуватимуть не овець і баранів, а поросят і кабанів.
- Свиня благородніша від людини: вона ні перед ким не прогинається і на «задні лапки» не встає.
- Хто п'є на коня в рік свині?!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Друже, позич сотню — хочу шапку викупити.

Василь ФЛЬОРКО

Олексій КОХАН

ЛЖ ДВА
Перед Новорічними святами до діда і баби привезли онука. Той був непосlu-
дочкою дитиною, півдня гасав по кімнаті і не реагував на зу-
важення старень-
ких.

— Юрасю, — зупинив його за руку дідусь. — Якщо будеш слухатися, то Святий Миколай покладе тобі під подушку автомобільну на батарей-
ках.

— Чудово! — вигукнув малюк. — Тепер у мене їх буде аж дві!

— Чому це — дві?
— здивувався дідусь.

— Бо одну я вже знайшов у вас під ліжком.

Записав
Свєн БАЙТАЛІН.
м. Березівка
Одеської області.

О.Ю.

— Я радий, що ми домовилися спільно писати
історію нашого лісу. Це буде об'єктивна праця.

Новорічні
описки!

КАБАНК.
САЛЮК.
ГОЛОДЕЦЬ.
РИЛІЗАЦІЯ.
КОСТЮМАХА.
СВІНОПТИКИ.
ВЕПР-САЙТ.
НЕ ХЛІВОМ
ЄДИНIM.
ВИЖИВАЕ
САЛЬНІШИЙ.
ФОРОСЯТА.
КУВІК-ЕНД.
УНІВЕРСАЛО.
ПОРНОСЯТА.
Б. ФЛОРІАН.
м. Чернівці.

3

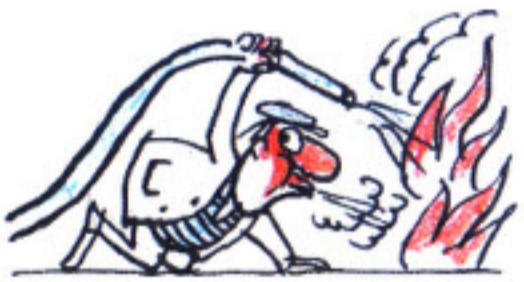
Сиростування

— Нарешті мені дали квартиру.
— А я на свою чекаю щез часів Куликової битви...

Василь ВАСИЛАШКО

ТАКИЙ ЄДИДЕ!

«Дійшов до ручки й далі іде»—
Так Єжи Лець підмітив влучно.
Такий, додам, і вай ввійде—
Була б лише нь на дверях ручка...

«ПОЖЕЖНИК»

Він сам підпаливав і сам таки й гасив,
Палив тихенько, а гасив—
щоб люди бачили.
І от — свого домігся, сучий син:
Вже палія — пожежником призначили!

НЕ ВСІ

Коли ти кажеш, що усі крадуть,
Коли ти кажеш, що всі люди п'ють,
Коли ти кажеш, що нечесні всі,—
То ти такий. Ти — ні? Тоді не всі.

НЕЖИТЬ

— Чого це вранці пчихати, — дивись,
Невже сколові від сонячного літа?
— Це я від тебе, жінко, простудивсь,
Бо зранку ти — немов північний вітер...

**ХОЧ ПЛАЧ,
ХОЧ СЛІДИСЯ**

Вдягнув спідницу клоун і — дива:
Забув народу рідного слова.
Під перегіт п'яній суржиком співа.
І нескінчене бачимо кіно:

**ЯК НА УСТАХ
БУЛА ПЕЧАТЬ**

1
Як на устах була печать,
То чули навіть, як письменники
мовчат.
Тепер, як є свобода критикути,
То є свобода й критики не чути.

2
Як на устах була печать,
В шухляду нам доводилось писать.
Тепер, коли у нас свободи більше,
За звичкою в шухляду пишем вірші.

— Будеш дивитися свою рекламу вічно!

ГУМОРЕСКА

Агент Тузик і

Майор Сивовусенко, втомлено приплюшивши очі, слухав звіт молодого стажера Кості Зеленого. Той гарячкував і від цього ще більше хвилювався — це було його перше самостійне розслідування.

«Гарний хлопець, — по-батьківськи думав Сивовусенко, — ніби я років тридцять тому. Але гарячий дуже. Бач, світ хоче перевернути!»

— За даними агента Тузика, злочинне угрупування Рудого... — доловідав Костя.

Сивовусенко здрігнувся і, відкривши очі, здивовано втунівся у стажера.

— Яке ще таке злочинне угрупування?! — грізно записав він.

Костя запнувся.

— Ви що це наклепи зводите?! — закипів Сивовусенко, — Руденко Валерій Павлович, якого ви Рудим звате, на останніх виборах став депутатом від нашого округу. Його банди... команда... швидко поправив себе майор, — це поважні люди. Навіть

на нашому відділенні висіли його агітаційні плакати. Нам там тільки напис треба було виправити: замість «їх розшукує» написати «Голосуйте

— І чого ото було їхати за сто кілометрів, щоб написати?

— Та того, що в Києві на Борщагівці льоду немає! — скотячи зубами, відповів один з рибалок.

Віктор ЛАПШИН.
м. Васильків
на Київщині.

Федір НЕЧАЄВ.
с. Жовтневе
Згуровського району
Київської області.

Квадратний метр

Іванівно, чули, що в наступному році ціни на квадратний метр житла не зростатимуть.

— Та чула. Ale ка-

жуть, що тепер у нас зменшуватимуть квадратний метр.

Валерій МОГИЛЬНИЙ
Благодійний фонд
ПРАВЕКС

Після того як наши футбольні клуби не вдало виступили у розіграші європейських кубків, тренерів команд зібрали на семінар. Запросили і тренера бразильської збірної, щоб той поділився секретами роботи.

Орест ДИХТИНЦЬ.
смт Путіла
на Буковині.

треную дуже просто. Спочатку робимо легеньку розминку. Потім ставлю на поле одинадцять ділок. I футbolisti бігають навколо них, обводять і так далі.

Минуло кілька місяців. Тренерів знову зібрали на семінар. Приїхав і їхній колега з Бразилії:

— Ну як, допоміг мій метод? — запитує.

— Ніяк не допоміг, — зітхтає український. — Діжки виграють.

ки-розлучниці. Я вважаю, що терпіти далі таке неподобство у нашому відділенні не можна. Ось що, займіться цією справою і нехай цей Тузик отримає з свої вітівки з усією строгістю!?

— Але ж, — несміливо почав Костя, — агент Тузик, давно на пенсії, хворіє, які вже тут коханки. Та й дружини у нього ніколи не було...

Під важким поглядом майора, Костя замовк.

— Слухаюсь, — прошепотів він і, ледве пересуваючи ноги, вишов із кабінету.

Майор Сивовусенко зітхнув, знову втомлено заплющуючи очі.

Оперативну нараду було закінчено.

Костянтин НІКІТЕНКО.

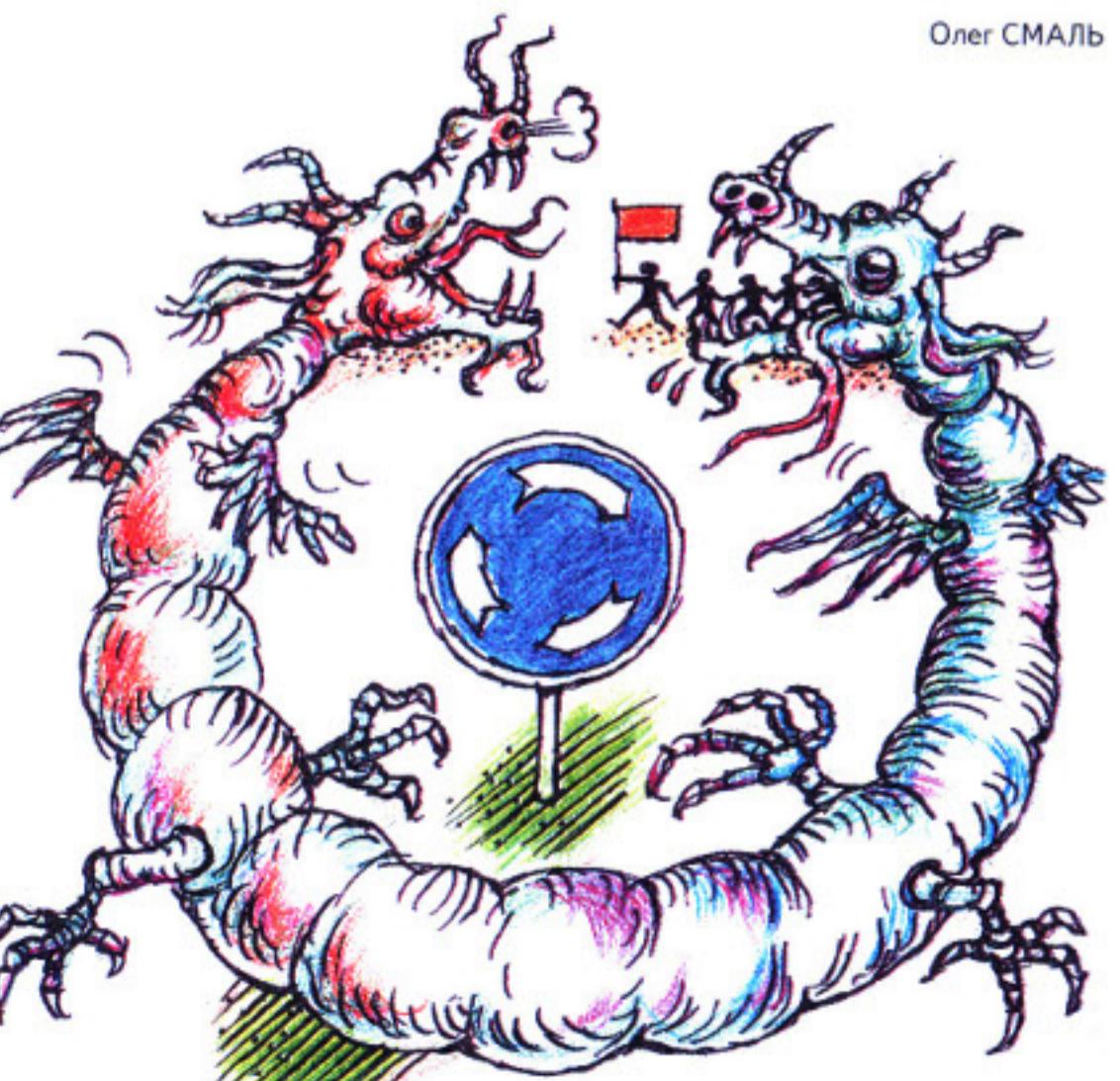
Анатолій ВАСИЛЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

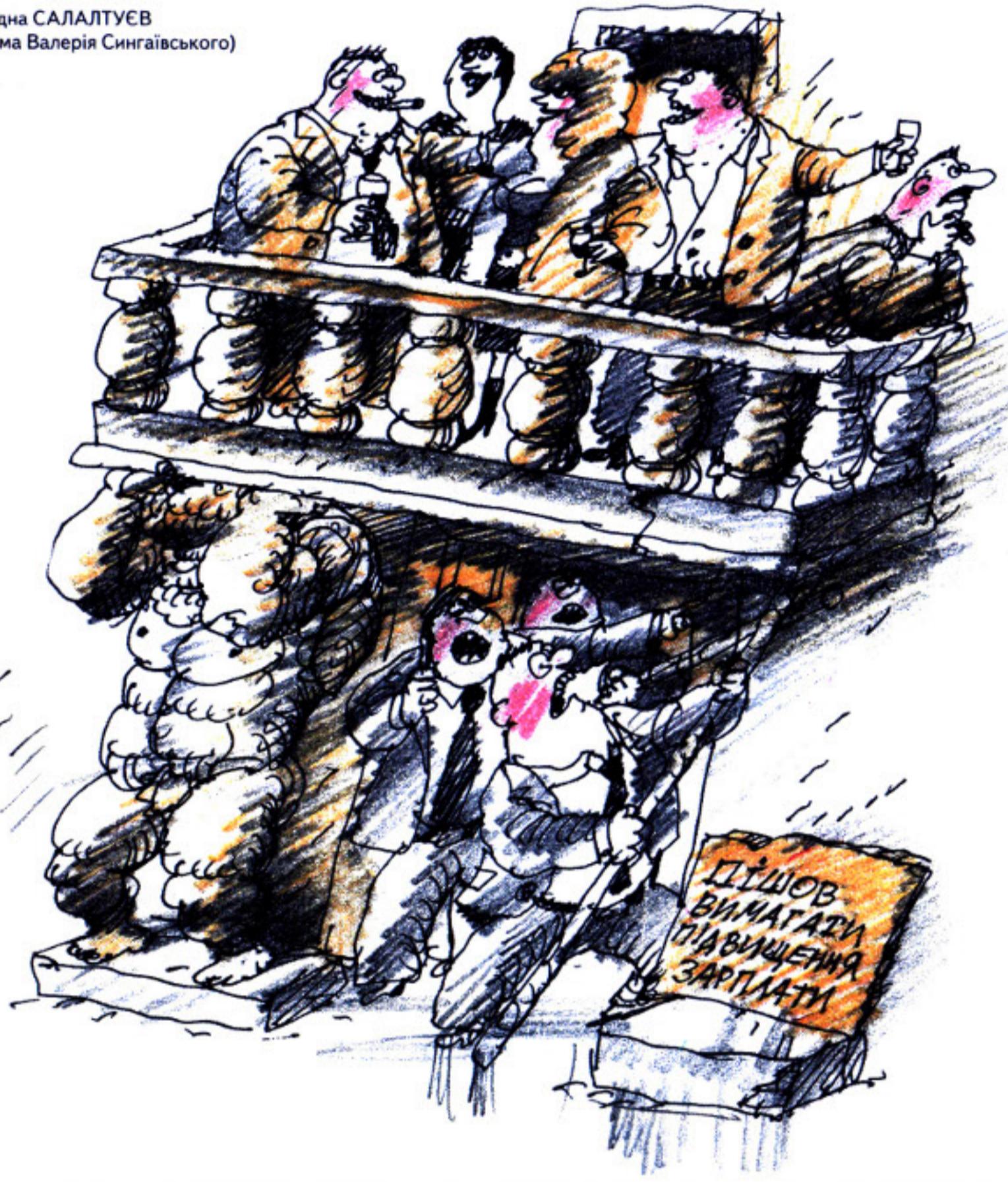

— Давайте так: ми вам — у руку,
а ви нам Вована на поруки.

•ETI M 2005.

Олег СМАЛЬ

Конвертовані думки

- * Істина у вині? Ну, це вже тюрма плаче. Але хто тепер вірить сльозам?
- * Готових стояти за ідею що знайдеться немало. Сісти за неї готові набагато менше.
- * У нас що не еліта, то «Еліта-центр».
- * Стан здоров'я: після вчорацьного.
- * Мавпи — ті ж люди, лише без мобільних телефонів.
- * Народ — джерело влади. Слуги народу лише розпоряджаються блюетами.
- * Правовий ніфігізм.
- * Час, звичайно, і лікує, і розсуджує, але ж яку плату бере за це?
- * Сучасні Дон-Кіхоти: «Нам треба повернутись обличям до вітряків».
- * За бандитами давно

Микола ЛЕВІЦЬКИЙ.
м. Київ.

„ЙОКАЛЕМЕНЕ“ або

Тільки-но почало смеркати, аж баба Мотря на сусідський поріг.

— Чуєш, Мелашко, — озвівся радісно, — було, було, а такого ще не було!

— Пенсію за три місяці наперед виплатили чи що? — лукаво зиркнула на неї сусідка, витираючи руки фартушком. — Бо, бацу, ти вся аж світиться. І електрики не треба. Почекай, вимкни...

— Тобі аби смішки. А тут діло серйозне, — таки вмостилася на запропонованому ослоні гостя. — Тут таке, що й справді, як каже мій середуний внук, «йокалемене!»

— Ти на тебе! — удавано відсахнулася від неї господина. — Надивилася на старості літ песиголовців у тілівізорі і верзеши проти ночі.

— Зачекай, що ти скажеш, як дізнаєшся!

— Я почала розповідати...

— Зранку, я, значить, лише встигла Пірата прив'язати і курей відчинити, як біля двору спинилася машина. Така довга, чорна і лискуча, як новенький черевик. Віліз із неї нівроку пикатий пузань у гарному костюмі і йде до двору, як до себе додому. І великий букет поперед себе несе. «Тут, — питає, — живе Вовчик Мотря Василівна?» — «Аякже, — кажу, — тутечки. Оце я і є. А ви, звиняйте, — жартую собі, — часом не свататися оце з квітами приїхали? Так запізнилися...» Аж скривився він тоді. «Ні, бабо. Діло до вас маю. Давайте знайомитися. Я народний депутат такий-то». Еге, думаю, дурить. Хіба я депутат не бачила й не знаю? Та вони без водія, охоронців та помічників і кроку не ступлять. А цей один, як палець. Може, загубився?

са-
рай, паркан так пар-
кан, — погоджується пікатий. — Тільки ви,
бабо, той, не дуже поки комусь розповідайте
про мене, бо це поки секрет хракції». — «Не
буду, — заспокоюю його, — йди робі діло».

Пішов, швиденько перевдягнувся у такий-съ-
кий одяг, що із собою привіз, і взявся за робо-
ту. Віліз на дах сараїчика і загелав молотком. Правда, із незвички спершу влучав по пальцях і сичав, як гусак. Але нічого. Привичайся і від-
ремонтував. А затин взявся за паркан і сяк-так
вирівняв. Полагодив і собачу будку. А тоді зно-
ву своєю: «Давайте город скопаю». Диви, який
землекоп, думаю собі, а вголос кажу: «Раз
руки лопати просять, підрівний мені яму для

вже тюрма плаче. Але хто тепер вірить сльозам?

* Судячи з тиражів на-
ших книг, більшість цих ви-
дань — подарункові.

* Щоб прокинутись зна-
менитістю, потрібно ще
знати з ким спати.

* Стервотипне мислен-
ня.

* Систему ніби-то по-
міняли, а от як бути зі
схемами?

* Поглядів не міняв. Про-
давав.

* Про розків сил найча-
стіше, нажаль, повідомля-
ють некрологи.

* Страус ховає голову у
пісок? А може, він дивить-
ся у корінь?

* Щоб скористатися ви-
падком, треба відіти його
організувати.

* За бандитами давно

Олексій КОХАН

Друже Перче!

Був нещодавно у кума Петра у селі. Випили по чарці. Я йому відразу поставив «ультиматум» — ні слова про політику! «Добре! — кивнув він. — Тоді давай поговоримо про дрова». — «А що про них говорити? — засміявся я. — Дрова, вони завжди дрова». — «Е, ні, — відповів кум. — Ось дивись. Зима цього року видалася теплою?» — «Теплою!» — погодився я. «Он скільки дров у мене зекономилось, — продовжив кум, показуючи на підвівіс. — А тепер скажи: чому ж тоді у наших містах говорять про підвищення вартості комунальних послуг. Причаймні, на опаленні комунальники цього року зекономили значні кошти. А у нас: чи холода зима, чи тепла — плати однакову суму. Чому це так?»

Кум Петро при цьому частував мене і слив'янкою, і вишнівкою, і перцівкою. Але я залишився тверезим. Бо з голови не йшла думка: «Чому?».

Ігор ЛОБАНОВСЬКИЙ.

— Хочеш зніматися в кіно?

СЛУГА НАРОДУ

буряків, а тоді вже за город берися». Бачу, очі в нього забліщають, як ніби я йому хтозна-що там запропонувала, майже побіг до бурякової ями. А потім і до городу допався. Хекає, сопе, піт із нього котиться, а він вергає ту землю й вергає...

— А ти й повірила! — сплеснула руками баба Мелашка. — Які там накази виборців?! То вони в тому депутатському домі так з ума сходять: аби схуднути, на всіляких дієтах сидять та фізичною роботою займаються. Ото й до тебе та-
кий забрів.

— Дай уже доказати! Отож копає він собі та й копає. Навіть відпочиває забуває. Щось там съорнув із термоса і далі наліг на лопату. Пропонувала під'їсти, так навідріз відмовився. Ну, копай, копай...

Город закінчився, а він так розійшовся, що на-
віть трохи вже як на твій вліз. Ледве спинила.

«Що, оце все?» — трохи розчаровано питас. «Є, — кажу, — ще у мене клаптик під гарбузи, але він отамечки, аж біля річки. Показати дорого-
гу?» Та він чогось скис: «Ні, то вже якось іншим разом». Походив ще трохи городом — любува-
ся своєю роботою, а тоді перевдягнувся, у машину — і тільки смуга за ним лягла. Навіть не попрощався. Мо', образився? Бо треба ж було хоч гривень п'ять дати за труди...

— Я б йому дала! Ти знаєш, яка в нього пла-
ття! Та він за день отримує, скільки ти за мі-
сяць! — підсکочила Мелашка.

— Ти слухай далі, — глибоко зітхнула баба Мотря. — Це ще не все. Бо оце вже майже надвечір

Павло КУШ.

Малюнок Миколи КАПУСТИ.

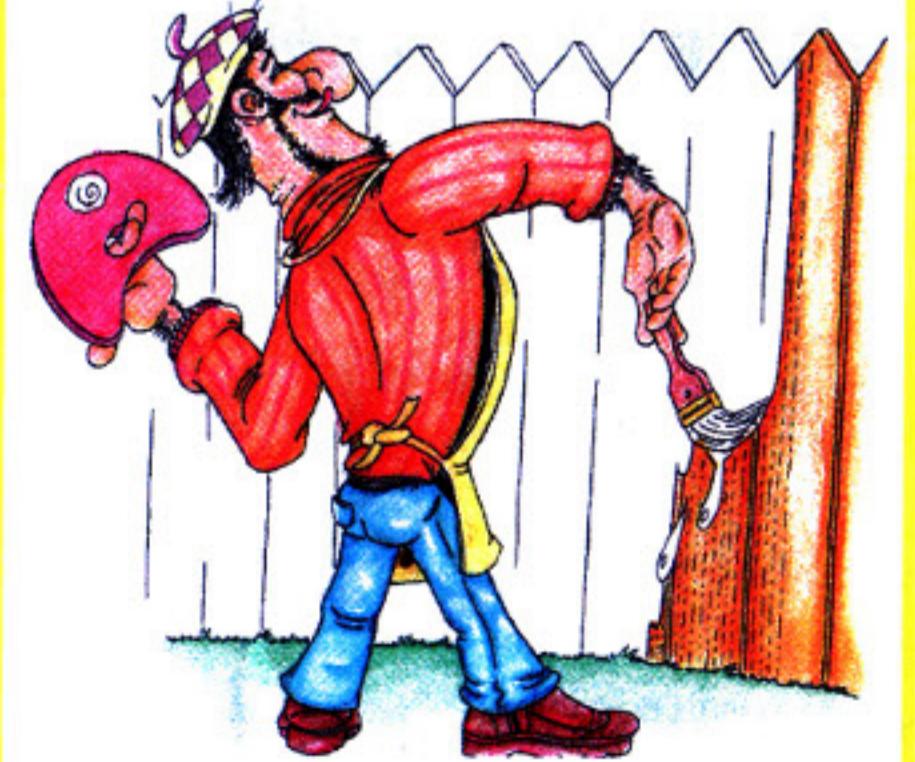
м. Донецьк.

НОВЕ ІМ'Я

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ народився 1975 року в Одесі. Тут можна було б і поставити крапку. Але читачі завжди хотіть побільше знати про наших авторів. Тому додамо: не одружений, не п'є, не палить, холерик. Малювати почав у дев'ятирічному віці, коли вперше побачив журнал «Перець».

Автошарж.

— Там кабана смалять... пахощі — сил нема терпіти! Капітулюю!

— І що ти отримав за карикатуру на міського голову?
— Від газети — дулю, а від голови — перелом і гулю.

— Знову, дурепо, з алкашем з'ядалася? А я, ідіотка, знайшла тобі порядного хлопця: у нього — город, хазяйство.

Радна САХАЛТУЕВ (тема Леоніда Телятникова)

— І чого міліція панькається з цим бандюгою?
— У них спільній бізнес.

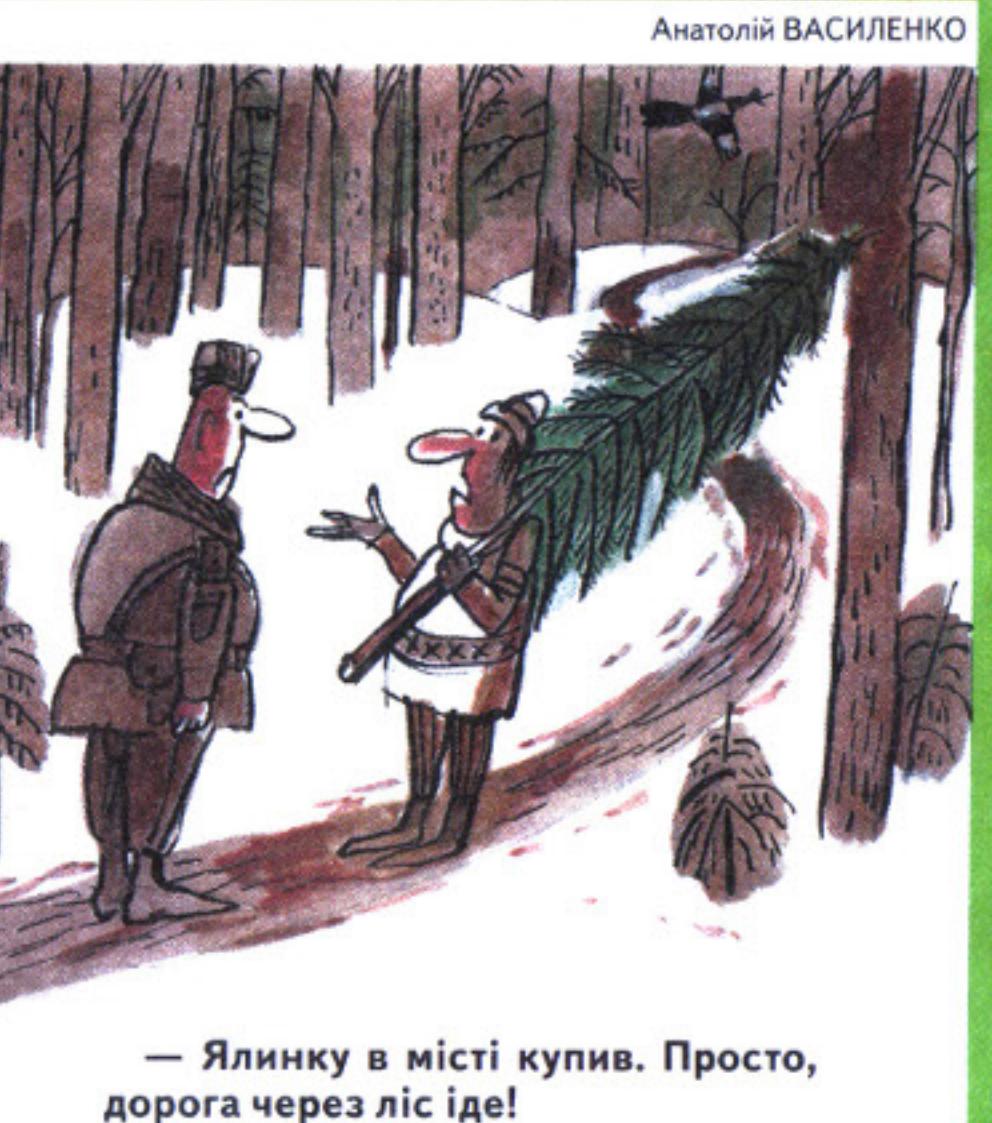
ВІНЕГРЕТ із ПЕРЦЕМ

— Заключна сцена нікуди не годиться!
— Ну то що? Глядачі до кінця вистави не досиджують.

— А ви кажете — води нема!

— Ялинку в місті купив. Просто, дорога через ліс іде!

Радна САХАЛТУЕВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я свій строк відбув, тепер твоя черга!

— Ти що, жартів не розумієш?

У ПОЇЗДІ

В купе, де сидять два пасажири, заходить провідник:
— Чаю принести?
— Будь ласка, якщо можна
— із лимоном,— замовляє один.

— Мені теж. Тільки дивіться, щоб склянка була чистою,— просить другий.
Через кілька хвилин провідник заносить чай:
— Хто з вас замовив у чистій склянці?..

Почула і записала Катерина БОРОВИЦЯ.
с. Чернече Чигиринського району Черкаської області.

ТРИШКИ

В квітні під Новий рік:

— Будь ласка, морозиво з полуницями!
— Вам із консервованими, чи свіжих почекаєте?
— А скільки чекати?
— Ну, зазвичай, полуниці в червні досягають...

Почула і записала Надія СЕМЕНА.
м. Київ.

НЕ МОЖЕ

Нового українця викликали після Нового року у податкову інспекцію:

— Шановний, що це виходить? У декларації за минулий рік ви написали, що заробили за рік п'ять мільйонів, а за нашими даними — витратили за цей період більше семи... Що ви на це скажете?

— Самі бачите, не можу кінців із кінцями звести.

Почув і записав Максим ПЕРЕКІР.
м. Харків.

ЧОРНА ЗАЗДРІСТЬ

Повз установлену на майдані новорічну ялинку проходить політик. Під ялинкою стоять Дід Мороз, коло нього юрмляться діти — кожне хоче із ним сфотографуватися. Політик заздрісно зітхав:

— Щастлив же Дідові Морозу: у нього ще вірять.

ЗНАЛИ, ЯК
На уроці учитель питав:
— А як люди визначали час у середньовіччі?
— Вони знали: якщо співають піні, то це вже ранок, — каже один учень.
А другий додає:

— Якщо колятъ свиню, то Різдво...
Почула і записала Ліля МЕЛЬНИК.
м. Вінниця.

УСЕ ГАРАЗД

Проводжають в армію Петра. На пероні заплакана маті цілує сина:

— Ти ж там дивіся, якщо що не так — напиши. Ми з батьком приїдемо і заберемо тебе.

— Так там же всі листи перевірють, — махнув рукою батько.

Мати на мить замовкла, а потім швидко заговорила:

— А ти, Петрику, пиши так: якщо все добре — синюю пастою, погано — червоною. Ну, а ми тут усе зрозумімо.

І ось листоноша приніс першого листа з війська. Зібралася уся сім'я. Мати читає: «Здрастуйте мої рідні! У мене все гаразд. Одне погано — ручок із червоною пастою немає...»

Почув і записав Микола ВІШНЕВІЙ.
с. Миколаївка Широківського району Дніпропетровської області.

ЯПОНЕЦЬ

— Ви, мабуть, японець...
— Ні, це мене осі покусали.

ВЕЛИКА РИБА

На березі моря рибалка провід п'ять годин. І ніякого кліву.

— О, Боже! — підняв догори очі невдаха. — Пошли мені хоч одну велику рибу!

Раптом вилінає синій кит:
— Ну?

Почув і записав Іван ДАЛЬНІЧЕНЬ.
м. Білогород-Дністровський Одеської області.

ВЧИЛИ

Мати і маленький Сашко повернулися додому. У радісної дитині над головою з десяток барвистих повітряних кульок.

— Для чого ото треба було стільки купувати? — буркотить батько. — Хіба ми з мамою не вчили тебе, синку, що гроши треба економити.

— А я не втратив ні копійки! — весело мовив Сашко. — Це мені давали продавці, коли мама робила вдалу покупку.

Почув і записав Сергій ШИРОКУН.
м. Запоріжжя.

Малюнки наших читачів

Микола ГЛАДУН
(м. Торчин, Волинь)

Тетяна ФОКІНА
(смт Гвардійський, Дніпропетровська область)

— А моя знову перефарбувалась і вимагає машину такого ж кольору.

Василь КАЗАКОВ (с. Боромля, Сумська область)

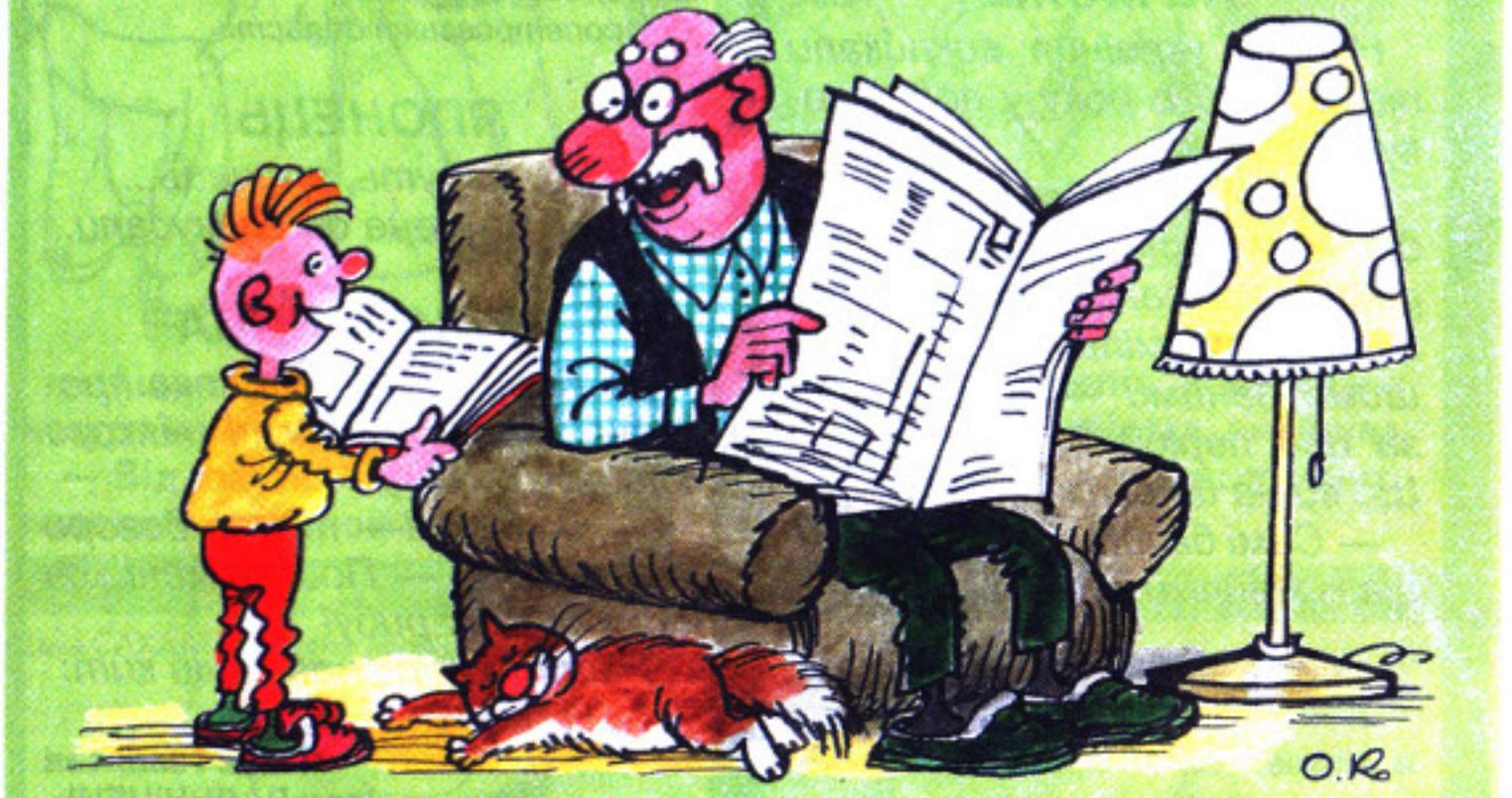
— Готуйся, бабо, — завтра діти будуть. Пенсію ж отримали.

ІРОНІЗМИ

- ✓ Щоб полюбили парламент, треба стати депутатом.
- ✓ Коли вішають короля, підставляють не табуретку, а трон.
- ✓ Культурний глядач кидаеться лише свіжими яйцями і помідорами.
- ✓ Армію, міліцію і чоловіка голодом не лікують.
- ✓ У старій суперечці перемагає той, хто довше проживе.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

Олексій КОХАН

— Діду, тут написано, що золото — благородний метал.
— А це — дивлячись до кого він попаде...

У маршрутці одна жінка скаржилася пасажирам: «Її доньку, Її Катрусю якийсь нелюд «утопив» на екзамені.

— Іто як? Узяўся допитуватися, що сказав Ціцерон, коли сварився з Катериною.

— Мабуть, із Катіліною? — визирнув із-за течки чоловік.

— Тахай іх усіх качка копне! Моя дитина що, пліткарка яксь, щоб її чіс'є сварки були в голові?!

Не маю певності, що й мої знання з цього питання задовільнили б Катрусиного екзаменатора.

ра. Виступаючи проти змовника Катіліни, Марк Туллій Ціцерон, пам'ятався, спересердя вигукнув: «О темпора! О морес!», що по-нашому означає: «О часі! О звичаї!»

Тепер, коли чесні люди взагалі важкують, той крилатий вигук частенько гадується...

Кульгавій Зенік, який навіть на власні кухні, навіть поночі не взяв навіть одного зайвого вареника, признався якось за гальбою пива, що почувався, як емігрант-нелегал у чужому краю — усе якось капості чекає. А розмова за-

йшла у зв'язку з тим, що до нього навідалися двоє дуже смиренних чоловіків, які представилися членами церковної ради Львівського кафедрального собору. Вони збиралі пожертви на Службу Божу, яку щонеділі упродовж року відправляли... 40 священиків. А потім з'ясувалося, що «члени церковної ради» мають паспорти чернівецьких громадян і липове посвідчення «благодійного фонду» на будівництві храму в... Переяславі-Хмельницькому. Інших поробіть нема, бо збирачі хутко-хутко втекли.

Вітаємо ювілярів!

В нього ж баба — наче криця,
В нього донька — хоч куди.
Та її собачці, кішці, мишці
Пальця в рота не клади.

Мають силу превелику
Для досягнення мети,
Із городу можуть рілку
Аж в комору затягти.

Каже дід: «Така-от сила
Нам колись допомогла».
Баба ж носом покрутила
Та бровою повела.

І умову ставить руба:
«Так не буде, як колись!
Рілку я візьму за чуба,
Ти ж іззаду причепись!

Успіх прийде надзвичайний».
Дід розгнівався українським:
«На городі я начальник,
Ти за меню он ставай!»

Баба діяла не слабо,
І почув від неї дід,
Що на рілках тільки баба
Розуміється як слід.

Дід не хоче відступати,
Сам береться до труда,
А на нього баба з хати
Преєхідно погляда.

Сердясь, діду, чи не сердясь,
Тільки її донька щось не йде —
Має власні інтереси
Покоління молоде.

До собачки і до кішки
Просяби він звернув свої.
І почув: «Навіщо рілка?
Не їмо ж бо мії!»

Одчепися, діду, лиш-но,
І дамо пораду ми —
Ти собі вже краще мишку
В коаліцію візьми».

Ну, а мишці що за діло?
Нащо її така напаст?
Навіть слухать не скотіла
І мерцій у нірку шашт.

Ох, які ж були всі горді!
І тому фінал гіркий —
Дивну рілку на городі
Поточили хробаки...

Відомого письменника-гумораста лауреата «Перця» і премії Міністерства культури «Автора! Автора!» та ім. Степана Руданського, Пилипа ЮРИКА з першим 50-літтям!

З майбутніх мемуарів

ЧИС ВОНО ТАКЕ?

У рідному моєму Баландиному (Кам'янському районі Черкаської області) вам і нині розкажуть про Давида, який із п'ятирічним синком Микольцею повів на базар корову продавати. У сусідні селі Телепине — сім кілометрів. Для дитини — величенька відстань. Тому й посадив дядько свое чадо верхи на корову.

Прихали. На базарі люди підходять, питаютимуть ціну. Одна бабка, оглянувшись тварину, простягає руку до вімені.

— Лізте, бабо, лізьте, — каже та Миколка. — Вона вам, так як і нашій мамці, зараз дасть ратицю по зубах, то й молока не схочеть!

Почувши це, Давид хапає батога та як упірішить малого:

— Чиє ж воно таке
сторінкою прокататися, та ще й бозана-що патякає?

ЯК Я СТАВ ГЕТЬМАНОМ

Напередодні Дня Конституції України в газету «Запорізька Січ» із міськради фахом було надіслано привітання тодішнього міського голови Запоріжжя жителям міста. Він вітав металургів, залізничників, медиків, учителів, студентів, учнів, ветеранів... Після поздоровлення та довгих побажань пояснювалося, що витоками Основного Закону

незалежності України є «Руська правда» Ярослава Мудрого та перша в Європі козацька Конституція гетьмана Пилипа Юріка.

Звичайно ж, у газету ми цю помилку не пропустили. Але щиро зізнаємося — я трохи походив перед колегами з гордо задерміном носом. Бо далеко не кожного возвеличують до рівня славного гетьмана Пилипа Орлика.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Ну що, синку, крута у нас снігова баба?

— А ось, старий, і два свідки, які підтверджують, що наїзд зробив ти!

Поліщуки — люд добрий, довірливий. Гроши, які пропоївачка повернути нарочиним, знайшлися. Та її як не уважити жінці «самого»? Но, я од нього щось перепаде на сільські потреби...

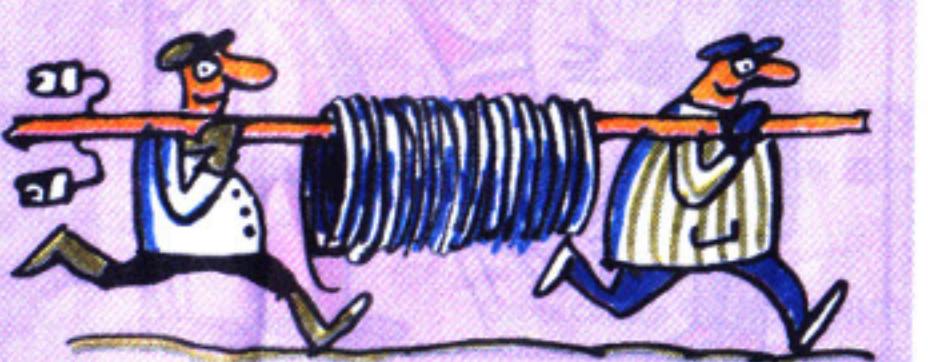
Не перепаде. І грошей ніхто не повернүв. Бо ніяка «губернаторша» у ніяку Польшу не добирається, а то пройдисвітка Людмила Г. із села Буцень залізла була, як вона каже, «на сінокос».

Що добре у цій історії, так це те, що пройду затримали. А погано те, що шахрайку вже й до цього затримували тричі, а ти — хоч би що!

Та ну їх к бісу, усіляких отих пройдисвітів. Хочеться про щось інше поговорити. От хоча б і про те, що на Тернопільщині новий рекорд народився. Попередній, встановлений на київській трасі на тій же Тернопільщині, сягав трохи кілометрів. Тепер же він перевершений майже вчетверо: коло шляху Тернопіль—Ланівці одинадцять із половиною (!) кілометрів електродро-

ту вкрадено. Дріт, до слова, був під напругою. Отут Ціцерон, мабуть, удався б до свого улюблена вислову-вигуку. А я собі такого не можу дозволити — про рекорд же ідеться! До того ж фахівці правопорядку докладають нелюдських зусиль, аби злодіїв злодіїв. Хоча воно, може, було би краще, якби зусилля були просто людськими.

Володимир ПАЛЬЦУН, спец. кор. «Перця».

Анатолій ВАСИЛЕНКО

У лісі хтось загубив лижі. Стояли вони на стежці. Першим їх помітив дятел. Підлетів, сів на праву лижу, постукав дзьобом. Прислухався, чи ж гарно звучить. Перескочив на ліву, постукав і незадоволено похитав головою:

— Права дзвінкіша, ніж ліва.

Та й полетів у своїх справах.

А за ним згори сорока спостерігала. Дочекавшись, коли дятел полетить, вона опустилась на стежку біля лиж:

— Ой, які ж рівненські! А ще й гладенькі!

Сорока зробила кілька скоків і від задоволення очі заплющила. Та краще б вона цього не робила, бо саме дострибала до петлі, за допомогою якої лижі кріплять до черевиків. Через ту петлю вона зачепилась і впала. Підхопилася, струсила сніг і роззирнулась довкола, чи ніхто не бачив.

— Подумаєш — рівненські дощечки та й усе! Та в нашому лісі таких... — і полетіла собі.

До лиж зі свого дупла уже давно придивлялася білка. Їй кортіло теж пострибати по них. Та побачивши, чим скінчилися сорочачі скоки, вона передумала. Взяла в дуплі горішок, спустилася вниз і почала катати горішок по лижі — так, щоб він через петлю прокочував

РЕБУС

*Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає жартівливу загадку.
А якщо прочитає, нехай відгадає.*

Conway Conway.

Склад П. МИШКО.

«Спортсмены»

Микита, побачивши на екрані телевізора двох боксерів на рингу, питає батька:

— А чого вони б'ються?

— Вони не б'ються, це — смортсмени.

Микита, трохи подумавши, каже:

— А у нас у дитячому садку теж є спортсмени.

ЗАХИСНИЦЯ

Дідусь Оленку в дитсадок веде,
А гурт хлоп'яток захопився грою:
Летять вусебіч сніжки — «бій» іде...
— Нам тут, Оленко, ой, перепаде!
— Не бійсь, дідусю, адже я з тобою!

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

ЗАГАДКА

Кружляє ніжно білий пух,
Міняє Зайчик свій кожух,
Вдягає Лиска рукавички,
Співають весело синички,
Ведмідь в барлозі все дріма...
Яка пора скажіть?

(а.и.у.3)

Ігор СГЧОВИК.

— Олесю, хто, на твою думку, розумніший: людина чи тварина? — питає вихо-
вателька.

— Звичайно, що тварина! Коли я щось кажу нашему Шарику — він розуміє майже все, а коли він звертається до мене — я його взагалі не розумію!

...НЕ ПРИГАДУЮ

П'ятирічний Петрик, побачивши весільну пару, що виходила з Будинку урочистих подій у супроводі батьків і друзів, запитав маму:

— А що це?
— Наречені одружилися, сім'ю створили.
— То і у вас із татком таке було?
— Аяюке!
— Щось я такого не пригадую,— замислившись, категорично заперечив Петрик.

Федір НЕЧАЄВ.

с. Жовтневе
Згуровського району
Київської області.

Майже з Натури

НОВИЙ КОСТЮМ

Біля входу до філармонії чоловік каже дружині:

— Даремно, люба, я тебе послухав і одягнув новий костюм.

— Чого? Ти в ньому такий елегантний...

— Елегантний то елегантний, а квитки на концерт залишилися в старому костюмі.

Степан ПІДВІСОЦЬКИЙ.

м. Тернопіль.

ДОВЕЛОСЯ

У маршрутці їдуть на роботу два працівники філармонії.

— Максиме Петровичу, кажуть, минулі неділі бачили, як ви у метро грали на флейті...

— Довелося Аркадію Івановичу, начитися, бо з роялем важкувато перебігати із вагона у вагон.

Мирослав ДРОК.

м. Одеса.

ЛЕКЦІЯ

Перед зимовою сесією професор читає останню лекцію. Годину, другу, третю... Його ніхто не перебиває, бо ж через кілька днів екзамени складати. Нарешті професор втомився і каже:

— Ви вже вибачте, що я так довго вам усе це розкажу — просто у мене сьогодні немає на руці годинника.

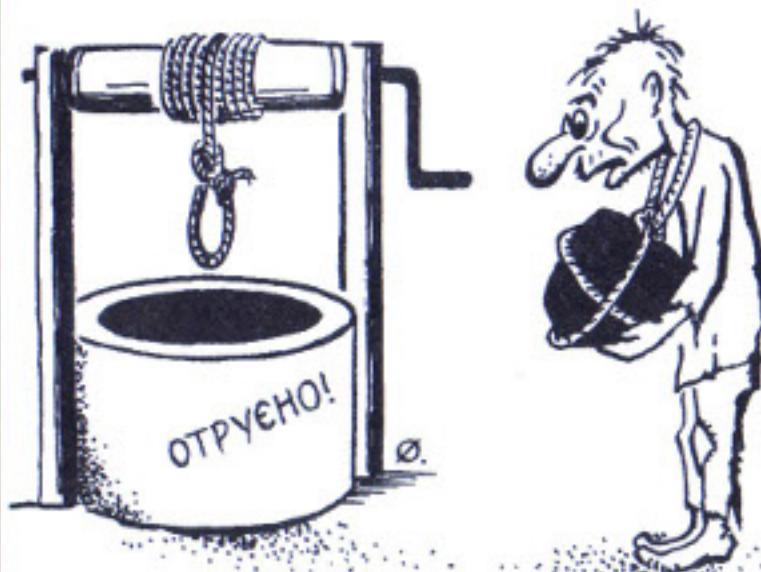
— За спиною, на стіні, висить календар! — не втримався хтось із студентів.

Сергій СТЕЦЕНКО.

смт Коцюбинське
Київської області.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Василь ФЛЬОРКО

Вадим СИМИНОГА

Олексій КОХАН

— Здається, ми вирізали зайве...
— Нічого, пришиємо назад!

Микола КАПУСТА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— О, добра прикмета! Бабуся з повними відрами.

Олег ГУЦОЛ

НАШ ПАРТНЕР

perec-ua.

національна
радіокомпанія

**УКРАЇНСЬKE
РАДІО**

Слухай вся Україна!
229-17-24

Солдат жартує — служба йде

ПІДСОБИВ

Виліз він із легковика і почав штовхати вантажівку.

Поки виштовхав —увесь заляпався грязюкою.

— Спасибі! — подякував йому водій.

— Ну й важка вона у тебе, — витер спіtnile чоло генерал.

— Ще б пак! У мене там у кузові взвод «дембелів» додому їде.

Олександр ФЕДОРЕНКО,
старший сержант.

м. Суми.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Інтерсмішинки

НЕ ЗА АДРЕСОЮ

Під час маневрів генерал проводить перевірку на місці. Раптом на нього нападає бугай, що вирвався із поблизу ферми. Опинившись уже в безпеці, генерал у свою чергу нападає на фермера:

— Ви знаєте, на кого напав ваш бугай?!

— Думаю, що на вас.

— А знаєте, хто я такий? Я — генерал Бланк, головно-командувач!

— То добре. Чому ж ви цього не сказали бугаєві?

ЗНАЄ

Суддя строго дивиться на білявку, що дає свідчення у справі банкрутства фірми, у якій вона працює:

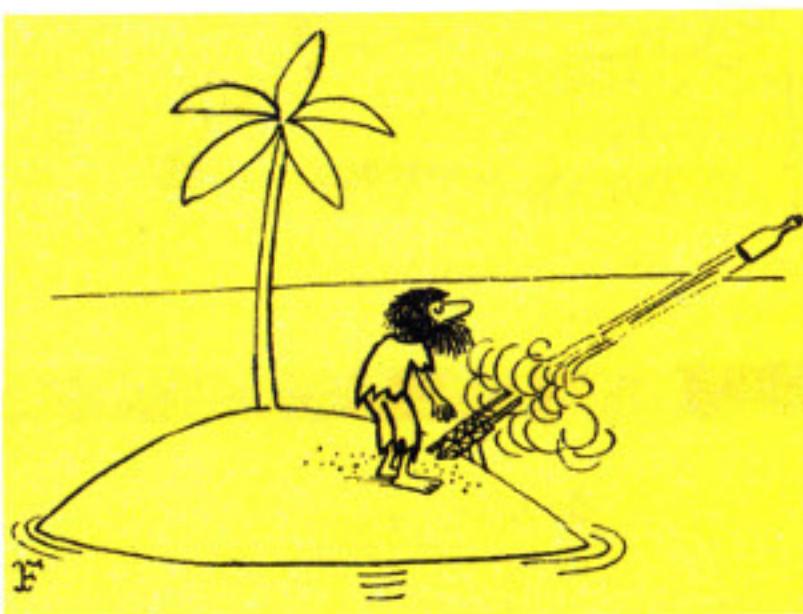
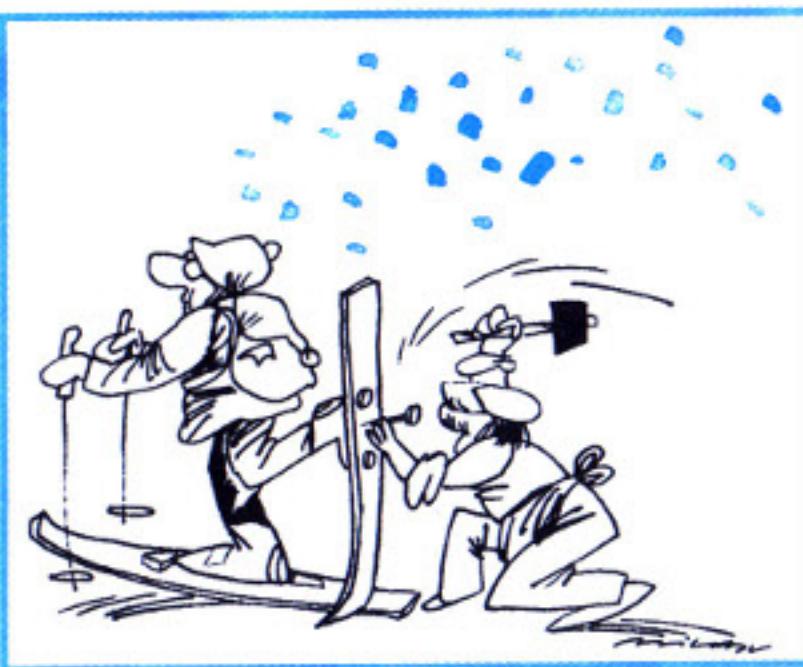
— Ви знаєте, що вам буде за неправдиві свідчення?

— Так. Мій шеф згадував щось про дві тисячі крон і норкову шубу.

ОБУРЕННЯ

Із своєї зарплати Росселіно щоразу посилає якусь частку своєму бідному родичеві на Сіцілію. При останній зустрічі він сказав йому:

— На жаль, дорогий мій, починаючи із наступного місяця, я вже нічого не зможу тобі пересилати — у нас із Лючинею народився син.

Інтерсмішинки

НЕ ЗА АДРЕСОЮ

Під час маневрів генерал проводить перевірку на місці. Раптом на нього нападає бугай, що вирвався із поблизу ферми. Опинившись уже в безпеці, генерал у свою чергу нападає на фермера:

— Ви знаєте, на кого напав ваш бугай?!

— Думаю, що на вас.

— А знаєте, хто я такий? Я — генерал Бланк, головно-командувач!

— То добре. Чому ж ви цього не сказали бугаєві?

ЗНАЄ

Суддя строго дивиться на білявку, що дає свідчення у справі банкрутства фірми, у якій вона працює:

— Ви знаєте, що вам буде за неправдиві свідчення?

— Так. Мій шеф згадував щось про дві тисячі крон і норкову шубу.

ОБУРЕННЯ

Із своєї зарплати Росселіно щоразу посилає якусь частку своєму бідному родичеві на Сіцілію. При останній зустрічі він сказав йому:

— На жаль, дорогий мій, починаючи із наступного місяця, я вже нічого не зможу тобі пересилати — у нас із Лючинею народився син.

— Чи ти, бува, не хочеш сказати, що збираєшся виховувати сина за мої гроші? — обурився сіцілієць.

ЗНАЄ, що РАДИТЬ

Патсі проводжає чоловіка на риболовлю:

— Любий, якщо форель подорожчала, то можешкупити коропа.

УЖЕ...

У кабінет головного редактора «Ньюйоркера» вривається молодий чоловік:

— Я переплутав, сер: замість свого оповідання послав вам мої рахунки за житло.

— Пізно. Вже все друкується!

ОТ БІДАКА!

Прочитавши в газеті, що, згідно статистики, в Америці щогодини один водій потрапляє в автомобільну аварію, Фабіен ділиться тією новиною з дружиною і підсумовує:

— Ну й не щастить же тому чоловікові!

ПЕРЕМІНА

— Джоні, чого ти такий веселий?

— Дружина втекла із найкращим моїм приятелем.

— Але ж найкращий твій приятель — я!

— Вже ні!

Підготував Д. МИТЮК.

Річард III подумки вилаявся, але що вдієш — уголос підтверджив, що буде зважати на свою постанову.

прибулий жеребець стояв під вікнами Річарда III.

— Скільки коштує цей красень? — спітав король купця, із задоволенням оглядаючи огира.

— Нині коні й за рубежем дуже дорогі, королю, — сказав купець.

— Ціна цього коня — ціле королівство і...

Купець умовк, углядівши, як міниться в лиці Річард III. Той спочатку зблід, потім почевонів, виричиваючи очі й заревів:

— Що він каже? Ціле королівство за коня?!

По тому розставив руки, захистився і звалився з трону.

Поховали Річарда III коло його попередників.

Придворні історики спочатку жаліли його, але через якийсь час заходилися творити геройчу біографію Річарда III. Тому-то нині дослідники марно шукатимуть у першоджералах достовірних даних на підтвердження тієї істини, що Річард III віддав Богу душу, як жертва своєї внутрішньої політики.

От і кажи після цього, що історія не повторюється!

Переклад із словенської.

Славко ПЕРГОЛ

ЦАРСТВО ЗА КОНЯ

Король ковтав лайку і був пере-конаний, що справи налагодяться, аби-но тільки скоріш минув той клятий перехід.

— Віднині, — сказав він якогось дня, — буду менше їздити! Обійдуся й одним конем.

Конюх теж уже мав приватну фірму і вів свої розрахунки.

— Приведи мені найкращого, який є в конюшні, коня!

— Добре, — сказав конюх, уклонившись і повів далі: — Але...

— Що «але»? — похмуро буркнув король Річард III.

— Ваша милість, напевно, не забули своєї королівської постанови? Коня в мене Вам треба купити, — з низьким поклоном докінчив конюх.

— Позаяк гроші для нас — не проблема, називай ціну, і скарбничий заплатить! — гарикнув король.

Конюх привів білого коня і каже:

— Ниньки коні дуже дорогі, королю. За цього благородного коня хочу півкоролівства і королеву за жінку собі. Така ринкова ціна.

Річардові III дух сперло. Рішуче випровадив конюха із палацу і зачинився у своєму кабінеті. Через тиждень покликав кількох купців і каже їм:

— До мого двору треба доставити породистого коня. Позаяк місце виробництво дуже дорогое, то провадьте мені коня імпортного.

Купці згідливо кивнули головами і подалися геть. За тиждень ново-

жив колись король Річард III — із королевою, принцесою та з усім тим, що за кожним королем тягнеться. Навідавшись якось до королівської скарбниці, він побачив, що золото тане.

Що найперше — кріпко погарикалася з королевою і попередив її, що гроші на деревах не ростуть, і витрачати їх треба з розумом. Тут же постановив усьому лік вести.

«Далі так не можна!» — відчікряжив він і взявся приклади, як би віправити становище. Згадав, що досі покривав витрати придворних ремісників. Отож зібрав їх усіх і сказав:

— Не інакше, як приватизуйтесь! Переходьте на ринкові умови! Я не можу більше утримувати ваше збиткове виробництво!

Ті заходилися заламувати руки, але не було що робити, почали властиватися самі.

* * *

Усе змінилося при королівському дворі. Принцеса заповзялася безугавно скиглити, що всі придворні дами одягаються краще за неї та її маму, Річард III перестав нарі-

КРОСВОРД

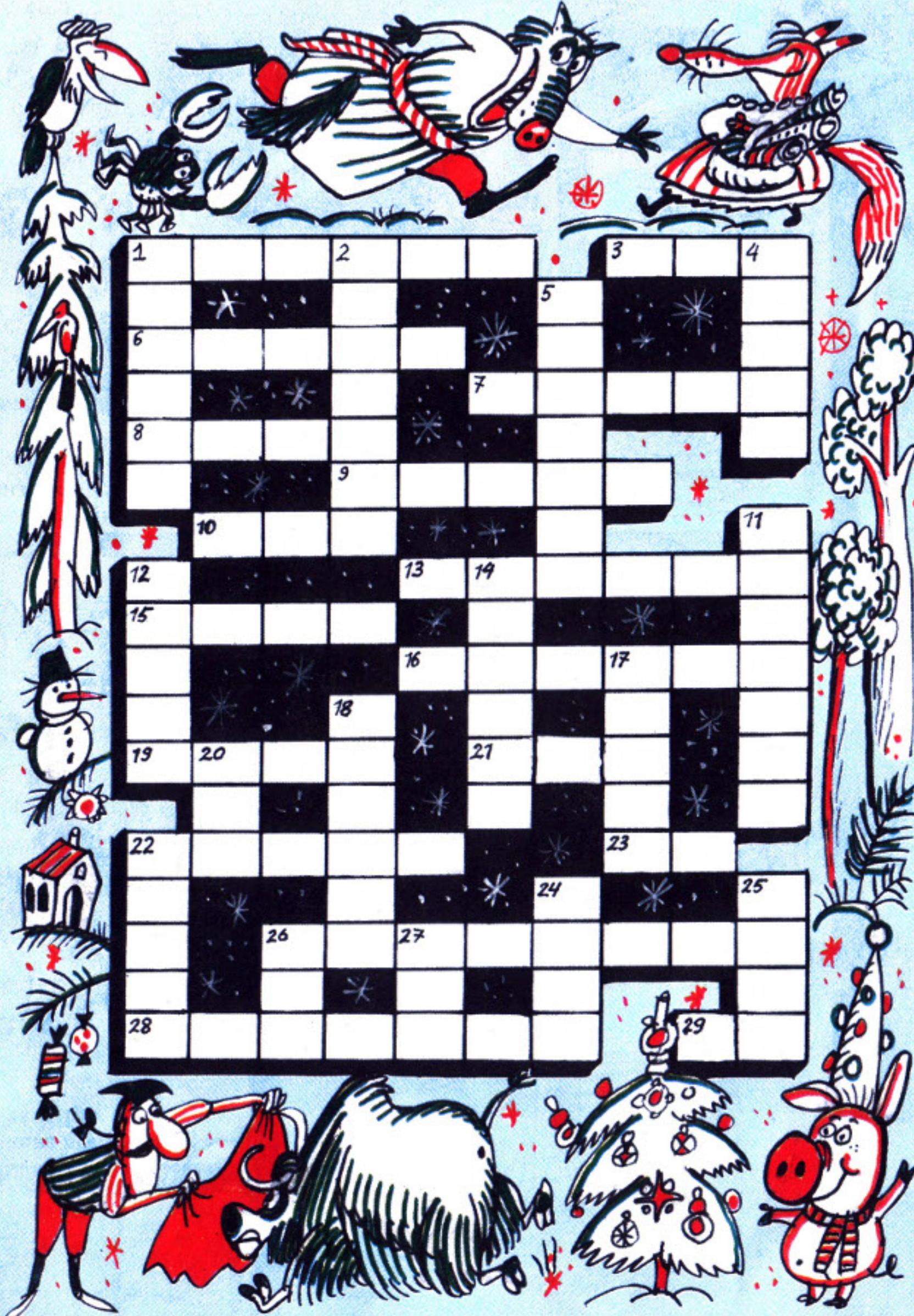
ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

- Новорічна красуня.
- «У лісі, лісі темному, де ходить хитрий...».
- Любитель ласощів.
- Страва з яєць.
- Родич рака.
- Компонент різдвяної куті.
- Дерево.
- Давньогрецька держава.
- Скільки його не годуй, а він у ліс дивиться.
- Шпага.
- У давньоримській міфології Бог часу, від імені якого походить назва першого місяця в календарях багатьох країн.
- Річка, що протікає на території Китаю, Індії, Пакистану.
- Син Тараса Бульби.
- «... на ті чорнобривці погляну...»
- Вдача.
- Знаменитий твір Остапа Вишні.
- Сантиметр.

ПО ВЕРТИКАЛІ:

- Воно від яблуні падає недалеко.
- Компактний переносний комп'ютер.
- Новий рік.
- Приміщення.
- Учасник кориди.
- Це її рік.
- Незайманій предковічний густий ліс.
- Країна.
- Залишок.
- Повість Миколи Гоголя.
- Житло.
- Перед Новим роком додалося дня на зайчий...
- Товар.
- Невихована, груба людина.
- Річка в Німеччині.

Склад М. ШИПШИНА.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У десятому числі «Перця» ми запропонували зробити дотепний підпис не до карикатури, а до фотографії В. Кривака. Пам'ятаєте, бравий вояк приклав руку до «кашкета» з смугастого кавуна.

Читачі разом із підписами надсилали і свої кумедні фотографії. Ми постараемся використати їх при підготовці наступних номерів.

Тепер про переможців. Як не дивно, ними стали жінки. Хоча б, здавалося, тема була більш «чоловічою». Але гумор є гумор. Наше журі, як кажуть, не дивиться на мундири. Кращими воно визнало: Наталю ГНАТКІВ з с. Вапнярка Вінницької області: «До присвоєння чергового звання — доспів» та Олесю ЛЕПЕТИХУ з с. Велика Лепетиха, що на Херсонщині: «До охорони баштану — готовий!»

Вітаємо!

І повідомляємо, що конкурс дотепників, на численні прохання читачів, ми будемо проводити і наступного року.

До зустрічі!

А тепер придумайте підпис до малюнка Володимира АДАМОВИЧА.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

С	Н	І	Г	Е	Д	І	П
А	С	Р	І	П	О		
Г	А	Т	У	Н	О		
А	О	П	І	Р	Г	О	Л
Й	Д	В	А	Т	А	Ф	У
Д	В	А	К	І	Г	О	В
А	А	К	Р	О	М	Е	О
К	П	А	Р	А	Д	С	
Д	І	М	Д	А	К		
Р	Е	В	І	Н	Л	І	Р
О	Е	Н	Б	Г	Р	О	
П	Е	Н	С	О	М	Д	
Ч	У	Б	П	С	А	Д	
Г	Г	П	О	С	А		
А	А	М	О	А			
Д	О	А	П	Л			
О	К	Р	А	Е			
Д	А	А	Г				
Р	А	Т	Н				
Р	И	Б	А				
И	Б	А	С				
А	С	О	С				
С	Е	Е	Е				

ВІДПОВІДЬ НА РЕВУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЮМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ».

Скільки буде, якщо від тринацяті відняти середину?

Відгадка: тридцять.

ПЕРЕЦЬ № 12 (1569)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники:
видавництво "Преса України"
та редакція журналу
"Перець".

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного
отримання гонорару прохання
разом із творами надсилати
копію довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера
та вказати дату народження.

Здано до набору 28.12.2006.
Підписано до друку 15.01.2007.

Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк.арк.
14 умовн.фарб.-відб.
4,1 обл.-вид.арк.
Тираж 9600 прим.
Зам.0110612.

Ціна договірна.
© "Перець" 2006 р.
Заснований у 1922 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: <http://uamedia.visti.net/perpz/>

Для телеграм:
Київ Перець.

Видавництво
"Преса України".
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

16 сторінка

— Де ти таку горілку купив?
— На ялинковому базарі.
«Хвойна».

— Ну ѿ настирливий одногий! Шостий
рік намагається інвалідність оформити.

— Осли ослами, а п'ють
слонячими дозами!

— Чого це я брехуха?!
— Бо говориш завжди тільки правду!

— Я хочу у
вас працювати.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:

ЦЕ ВІ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНУМУ ОТРИМАСТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

4820012 960675 12

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>